

нето на Музикалното училище, Държавния институтъ за слѣпи, образувалъ първиятъ български камеренъ ансамбълъ (струненъ квартетъ), самъ участвувайки въ него като втори цигуларъ. Въ неговия домъ се е основало и първото **Музикално дружество**. Човѣкъ съ висока просвѣта и широкъ погледъ, Ш. бѣ една голѣма културна сила, и има голѣмъ дѣлъ въ нашето възъимание въ наука и изкуство. Прекрасенъ човѣкъ, той е насърчавалъ всѣки, у когото е виждалъ една колко годѣ дарба. Едно отъ голѣмитъ негови дѣла, което не може да не бѣде отбелязано тукъ, сж С. Н. У. — въ които сж помѣстени първитъ наши нотирани народни пѣсни. Неговата съпруга **Лидия Ш-ва**, род. 1865 въ Киевъ, дъщеря на украинския патриотъ и ученъ — професоръ Драгомановъ, учила пѣние въ Женевската консерватория, още презъ деветдесетѣтъхъ години, е давала отзиви, на френски езикъ, за нашия музикаленъ животъ, и е усилявала музикалнитъ интереси на своя мжжъ. Отъ 1928 е постоянна музикална сътрудница на в. „La Bulgarie“. Неговиятъ синъ **Димитър Ш.**, известенъ писателъ, сжщо е много добъръ ценителъ на музиката, свири пиано, живѣе съ много живъ интересъ къмъ музиката, и редъ години (1924—31) бѣ референтъ за музика на в. „Слово“.

Шишовъ, Иванъ Петровичъ — руски композити отъ крайното модерно направление, род. 10 окт. 1888 въ Новочеркасскъ, възпитаникъ на консерваторията на Московското филхармонично общество, писалъ: една симфония, клавирири нѣща, пѣсни и мелодии безъ текстъ, дуети, хоровъ музика.

Шлайферъ, нѣм. Schleifer, фр. coulé, англ. slide — едно мелодическо украшение — въ видъ на бързъ форшлагъ, отъ две или повече ноти въ секундово разстояние, поставящъ се предимно на силната тактова частъ.

Пише се. Изпълнява се

Муфа, Куперенъ и др. французски

композити сж отбелязвали Ш-а съ една полетата черта презъ терцата. Други французски автори наричатъ Ш-а *colement*, и сж го означавали като бърза аподжатура. Терцовиятъ Ш. се среща у Бахъ, означенъ:

Изпълнява се

Ш. наричатъ и легатото (знакътъ за свързване), стояще подъ нѣколко ноти, които изискватъ изпълнение само на единъ лжкъ, или пѣне на единъ дхъхъ.

Шлетереръ, Хансъ Мишель — Schletterer, Hans Michel — композити и музикаленъ писателъ, род. 29 май 1824 въ Ансбахъ (Бавария), умр. 4 юни 1898 въ Аугсбургъ, училъ при Шпоръ въ Каселъ, и Давидъ и Рихтеръ въ Лайпцигъ, музикаленъ директоръ въ Цвайбрюкенъ, университетски музикаленъ директоръ въ Хайделбергъ, 1858 капелмайсторъ на „Дома“ въ Аугсбургъ, дето основава Ораториево дружество и музикално училище, dr. ph. h. с. отъ Тюбингенския университетъ. Творби: 4 оперети, псалми, кантати, пѣсни — съ и безъ оркестъръ и пиано, както и такива съ виолончелъ, по една хоровъ и цигулкова школи, множество аранжименти и извлѣчения за пиано на опери. Издавалъ е и сборникъ отъ евангелски пѣснопѣния — „Musica sacra“. Отъ многото негови музикално-исторически трудове — най-важни сж: „Нѣмскиятъ зингшпиль“ (1863), „Къмъ историята на драматическата музика и поезия въ Германия“, „И. Ф. Райхардтъ — животъ и дѣло“ (1865) и др.

Шлецеръ, Борисъ Фьодоровичъ — музикаленъ писателъ и критикъ, род. 1884 въ Витебскъ, училъ въ Брюкселската консерватория, сътрудникъ на голѣмитъ руски музикални списания и вестници, сега живѣе въ Парижъ, като музикаленъ сътрудникъ на задграничнитъ руски вестници и списания, и съредаторъ на „Revue musicale“. Писалъ: „Скрябинъ“ (1922), една отлична монография въ 2 тома върху личността и дѣлото на Скрябина, когото — поради близостта (Скрябинъ е во-